

XVI
ORA UNU DUPĂ MIEZUL NOPTII

Această grădină era foarte mare, amenajată doar de câțiva ani, cu un gust perfect. Dar copacii aveau mai mult de un secol. Aveau în ea ceva câmpenesc.

MASSINGER¹

TOCMAI CÂND ÎI SCRIA LUI FOUQUÉ un ordin de revocare, bătu ora unsprezece. Julien răsuci cu zgomot cheia în broasca de la ușa camerei sale, ca și cum s-ar fi încuiat pe dinăuntru. Apoi porni tiptil să vadă ce se petrece în casă, mai ales la etajul al patrulea, unde locuiau servitorii. Nu era nimic deosebit. Una dintre cameristele doamnei de La Mole dădea o mică petrecere și servitorii beau punci, într-o atmosferă de mare veselie. Cei ce râd cu atâta poftă, gândi Julien, nu cred că vor lua parte la expediția nocturnă; căci altminteri ar fi mai serioși.

Se duse să se așeze într-un colț întunecat al grădinii. Dacă planul lor este să se ascundă de servitorii casei, îi vor pune pe oamenii însărcinați să mă prindă să vină sărind peste zidul grădinii.

Dacă domnul de Croisenois își păstrează în treaba asta o oarecare luciditate, își dă seama că e mai puțin compromițător pentru fata cu care vrea să se însoare să-și pună oamenii să mă prindă înainte de momentul în care voi fi ajuns în camera ei.

Făcu o cercetare foarte atentă a locurilor; ca la armată. Este vorba de onoarea mea, își zise el; dacă voi face vreo gafă, nu-mi voi găsi o scuză spunându-mi: Nu mă gândisem la asta.

Cerul era de-o seninătate exasperantă. Pe la ora unsprezece, luna se ridică pe cer, iar la o jumătate de oră după miezul nopții, ea lumina din plin fațada dinspre grădina a palatului.

E nebună, își spunea Julien; când sună ora unu, la ferestrele contelui Norbert mai era încă lumină. Lui Julien nu-i fusese atât

¹ Philip Massinger (1583–1640), poet și dramaturg englez.

de frică niciodată în viață; vedea numai primejdiile acestei aventuri și îi lipsea orice entuziasm.

Se duse să ia scara, așteptă cinci minute ca să lase timp pentru un ordin de revocare și, la ora unu și cinci minute, își sprijini scara de fereastra lui Mathilde. Apoi urcă încet pe scară, cu pistolul în mână, mirat că nu-l atacă nimeni. Când se apropie de fereastră, ea se deschise fără zgomot.

— Iată c-ai ajuns, domnule, îi zise Mathilde, foarte emoționată; de o oră îți urmăresc mișcărilor.

Julien era foarte încurcat; nu știa cum să se poarte și nu simțea pentru ea nici pic de iubire. Stânjenit cum era, se gândi că trebuie să fie mai îndrăzneț, și încercă s-o sărute pe Mathilde.

— Lasă-mă, îi zise ea, respingându-l.

Foarte mulțumit că-i respins, Julien se grăbi să arunce o privire în jurul lui: luna era atât de strălucitoare, încât umbrele din camera domnișoarei de La Mole păreau negre. S-ar putea ca acolo să fie ascunși niște oameni și eu să nu-i văd, se gândi el.

— Ce ai în buzunarul de la haină? îl întrebă Mathilde, încântată că a găsit un subiect de conversație. Suferea în chip ciudat; toată reținerea și timiditatea ei, atât de firești pentru o fată de familie bună, puseseră din nou stăpânire pe ea și o chinuiau.

— Am tot felul de arme și de pistoale, răspunse Julien, la fel de mulțumit ca și ea că găsește ceva de spus.

— Trebuie să iei scara, îi zise Mathilde.

— E uriașă și poate sparge geamurile de la salonul de jos, sau de la mezanin.

— Ai grijă să nu spargi geamurile, reluă Mathilde, încercând zadarnic să ia tonul cu care îi vorbea de obicei; cred că ai putea să lași în jos scara cu ajutorul unei frânghii pe care s-o legi de prima treaptă. Am întotdeauna în cameră o provizie de frânghii.

Așa se poartă o femeie îndrăgostită? gândi Julien; și mai îndrăznește să spună că mă iubește! Calmul și înțelepciunea ei în precauțiile pe care le ia îmi arată destul de clar că nu l-am învins pe domnul de Croisenois, cum aveam prostia să cred; n-am făcut decât să-i urmez. De fapt, ce-mi pasă! Ce, parcă eu o iubesc? L-am învins pe marchiz în sensul că el va fi foarte supărat pentru

că succesorul acela sunt eu. Cu câtă aroganță mă privea ieri-seară la cafeneaua Tortoni, prefăcându-se că nu mă recunoaște! Cu ce aer răutăcios m-a salutat apoi, când n-a mai avut încotro și-a trebuit s-o facă!

Julien legase frânghia de ultima treaptă a scării și o cobora încet, aplecându-se mult în afara balconului, ca s-o țină în așa fel încât să nu atingă geamurile. Dacă cineva e ascuns în camera lui Mathilde, acum e momentul cel mai potrivit să măucidă, gândi el; dar pretutindeni continua să domnească cea mai mare liniște.

Scara atinse pământul și Julien reuși să o culce pe stratul de flori exotice din lungul zidului.

— Ce-o să zică mama, spuse Mathilde, când va vedea că frumoasele ei flori sunt strivite?... Trebuie să arunci frânghia, adăugă ea cu mult sânge-rece. Dacă ar vedea-o cineva atârând din balcon, ar fi greu de explicat cum de-a ajuns aici.

— Și cum eu plecat? spuse Julien pe un ton glumeț, imitând felul de a vorbi al creolilor (Una din cameriste se născuse la Santo Domingo.)

— Dumneata plecat pe ușă, răspunse Mathilde, încântată de ideea aceasta.

Ah! bărbatul ăsta e demn de toată iubirea mea! gândi ea.

Julien tocmai dăduse drumul frânghiei în grădină, când Mathilde îl strânse de braț. El crezu că e apucat de un dușman și se întoarse repede, scoțându-și pumnalul. Lui Mathilde i se păruse că aude deschizându-se o fereastră. Rămăseseră nemișcați și ținându-și respirația. Luna îi lumina din plin. Nemaiauzindu-se nici un zgomot, neliniștea lor dispăru.

Atât unul cât și celălalt se simțeau din nou foarte stânjeniți. Julien se asigură că ușa era încuiată cu toate zăvoarele; se gândea să se uite și sub pat, dar nu îndrăznește; acolo puteau fi ascunși unul sau doi lachei. Până la urmă, temându-se să nu-i pară rău mai târziu că n-a fost prudent, se uită.

Mathilde era curioasă de toată tulburarea pe care ți-o dă o mare timiditate. Îi era groază de situația în care se găsea.

— Ce-ai făcut cu scrisorile mele? îl întrebă ea în cele din urmă.

Ce minunată ocazie să-i derutez pe acești domni, dacă cumva stau la pândă, și să evit lupta! gândi Julien.

— Prima e ascunsă într-o groasă Biblie protestantă pe care diligența de ieri seară o duce foarte departe de aici.

Vorbea foarte răspicat, intrând în detalii, și în așa fel încât să fie auzit de persoanele care puteau fi ascunse în două mari dulapuri de mahon pe care nu îndrăznise să le controleze.

— Celelalte două sunt la poștă și urmează același drum ca și prima.

— Doamne-Dumnezeule! De ce toate precauțiile astea? îl întrebă Mathilde, mirată.

De ce-aș minți? gândi Julien, și îi mărturisi toate bănuielile sale.

— Deci asta-i cauza răcelii din scrisorile tale! exclamă Mathilde pe un ton care te făcea să te gândești mai mult la nebunie decât la dragoste.

Dar Julien nu observă această nuanță. Faptul că-l tutuia îl făcu să-și piardă capul de bucurie sau, oricum, să uite cu totul de bănuielile sale; îndrăzni s-o strângă în brațe pe fata asta atât de frumoasă și care îi inspira atât respect. Și nu se poate spune că a fost respins.

Recurse la memorie, așa cum făcuse odinioară la Besançon când era cu Amanda Binet, și spuse pe de rost câteva dintre cele mai frumoase fraze din *Noua Heloiză*.

— Ai o inimă demnă de-un bărbat, îi răspunse ea fără să prea asculte ce-i spune el; mărturisesc că am vrut să-ți pun la încercare curajul. Primele tale bănuieli și hotărârea ta arată că ești chiar mai îndrăzneț decât credeam.

Mathilde făcea un efort ca să-l poată tutui; se vedea bine că era mai atentă la acest fel neobișnuit de a-i vorbi decât la lucrurile pe care i le spunea. Această tutuială, pe un ton lipsit de căldură, nu-i făcea lui Julien nici o plăcere; se mira că nu-i fericit; și, ca să se simtă mai bine, recurse la rațiune. Era prețuit

de fata asta atât de mândră, care nu lăuda niciodată pe nimeni; și, tot gândind astfel, ajunse să-și fericească amorul-propriu.

E adevărat că nu era acea voluptate pe care o simțise uneori în suflet alături de doamna de Rênal. Din sentimentele sale din acel moment lipsea tandrețea. Era doar fericirea de a-și fi satisfăcut ambiția, și Julien era, în primul rând, un mare ambițios. El îi vorbi din nou lui Mathilde despre oamenii pe care îi bănuise, și despre precauțiile pe care le născocise. Și, în timp ce vorbea, se gândea la felul cum ar putea profita de victoria sa.

Mathilde, ce se simțea încă foarte stânjenită și care părea distrusă de fapta pe care o puseseră la cale, fu încântată să găsească un subiect de conversație. Vorbiră despre mijloacele de a se revedea. Julien avu prilejul să se bucure de inteligența și de curajul de care dăduse dovadă, încă o dată, în cursul acestei discuții. Aveau de a face cu oameni foarte pricepuți la asemenea lucruri, tânărul Tanbeau era cu siguranță un spion, dar nici lui Mathilde și nici lui nu le lipsea istețimea.

Ce putea fi mai simplu decât să se întâlnească în bibliotecă, pentru a pune la cale totul?

— Eu pot să apar, fără să stârnesc bănuieli, în orice parte a palatului, adăugă Julien, aproape până și în camera doamnei de La Mole.

Dar, ca să ajungă în camera fiicei, trebuia neapărat să treacă prin aceea a mamei. Dacă Mathilde crede că-i mai bine să vină mereu pe scară, se va expune acestei mici primejdii cu sufletul beat de bucurie.

Ascultându-l cum vorbește, Mathilde fu șocată de aerul său triumfător. Deci socotește că mi-e stăpân! își zise ea. Și o cuprinseseră părerile de rău. Mintea i se îngrozea când se gândea la teribila nebunie pe care o săvârșise. Dacă ar fi putut, s-ar fi distrus pe sine, și l-ar fi distrus și pe Julien. Când, uneori, puterea voinței îi învingea remușcările, sentimentele de timiditate și de pudoare o făceau să se simtă îngrozitor de nefericită. Nu se gândise niciodată că ar putea ajunge într-o asemenea stare.